

ventur atque in opera pariuntur, ut postea filii appellentur: ut est in Psalterio: *Filii tui sicut novellæ olivarum in circuitu mensæ tuæ* (Psal. cxxvii). Aliquando vero pulli in malam partem accipiuntur: ut est illud in Salomone: *Et pulli aquilarum devorent eum* (Prov. xxx). Ovum (ut quidam volunt) spem significat. Unde legitur in Evangelio: *Aut quis ex vobis si petierit patrem ovum, nunquid porriget ei scorpionem?* (Luc. xi.) Ova, hæreticorum discipuli. In Job: *Relinquet ova sua in terra* (Job. xxxix). Item ova prædicatio hæreticorum. In Isaia: *Qui comederit de ovis eorum, morietur* (Isai. lix). Pulli, sancti. In Psalmo: *Et turtur nidum*, etc. (Psal. lxxxiii). Et alibi: *Et pullis corvorum invocantibus eum* (Psal. cxlvi), id est fideles de infidelibus gentibus. Pulli aquilæ, fideles in Ecclesia, ut in Job: *Pulli ejus sanguinem lingent* (Job. xxxix), id est, sacramenta passionis Domini. Aquila ab acumine oculorum vocata. Tanti enim contuitus esse dicitur, ut cum super maria immobili penna feratur, nec humanis pateat obtutibus, de tanta sublimitate pisciculos natæ videat, ac tormenti instar descendens raptam prædam pennis ad littus pertrahat. Nam et contra radium solis fertur obtutum non flectere. Unde et pullos suos ungue suspensos radii solis objicit: et quos viderit immobile tenere aciem, ut dignos genere, conservat: si quos vero inflectere obtutum quasi degeneres abjicit. In Scriptura sacra vocabulo aquilæ aliquando maligni spiritus raptores animarum, aliquando præsentis sæculi potestates, aliquando vero subtilissimæ sanctorum intelligentiæ, vel incarnatus Dominus ima celeriter transvolans, et mox summa repetens designatur. Aquilarum nomine insidiatores spiritus exprimuntur, Jeremia attestante, qui ait: *Velociores fuerint persecutores nostri aquilis cæli* (Thren. iv). Aquilæ vocabulo potestas terrena figuratur. Unde per Ezechiel prophetam dicitur: *Aquila grandis magnarum alarum, longo membrorum ductu, plena plumis et varietate venit ad Libanum, et tulii medullam cedri, et summitatem frondium ejus evulsit* (Ezech. vii). Aquilæ vocabulo vel subtilis sanctorum intelligentia, vel volatus Dominicæ Ascensionis exprimitur. Unde idem propheta cum sub animalium specie Evangelistas quatuor se videre describeret (Ezech. i), in eis sibi hominis, leonis, bovis et aquilæ faciem apparuisse testatur, quartum procul dubio animal Joannem per aquilam signans, qui volando terram deseruit: quia per subtilem intelligentiam interna mysteria verborum videndo penetravit. Cunctarum quippe avium visus acies aquilæ superat: ita ut solis radii fixos in nulla se ejus oculos lucis suæ coruscatione verberans claudat. Ad præceptum ergo Dei elevatur aquila, dum jussionibus divinis obtemperans in supernis suspenditur fidelium vita quæ et in arduis nidum ponere dicitur, quia terrena desideria despiciens, spe jam de cælestibus nutritur. In arduis nidum ponit, quia habitationem mentis suæ in abjecta et infima conversatione non constravit. Aquila

la Dominus in Deuteronomio: *Sicut aquila protegit nidum suum, suscepit eos* (Deut. xxxii). Aquila, divinitas Filii Dei. In Salomone: *Tria sunt difficilia mihi, et quartum penitus ignoro*, etc. (Prov. xxx). Aquila sancti in Job: *Nunquid ad præceptum tuum elevabitur aquila, et in arduis ponet nidum sibi?* (Job. xxxix.) Et in Evangelio legitur: *Ubicunque fuerit corpus, illuc congregabuntur et aquilæ* (Matth. xxiv). Aquila diabolus vel Antichristus. In Ezechiel: *Et ecce aquila una grandis* (Ezech. xvii). Aquila, gens impia, vel civitas in aliorum deprædatione decurrens. Et per Michæam contra Samariam dicitur: *Dilata, sicut aquila, calvitium tuum* (Mich. i). Vultur a volatu tardo nominatus putatur. Magnitudine quippe præpetes volatus non habet. Harum quasdam dicunt concubitu non misceri, et sine copula concipere et generare, natosque earum pene usque ad centum annos procedere. Vultures autem sicut et aquilæ, etiam ultra maria cadavera sentiunt: altius quippe volantes, multa quæ montium obscuritate celantur, ex alto illæ conspiciunt. Recte ergo Mediator Dei et hominum, Redemptor noster, vulturis appellatione signatur, qui manens in altitudine divinitatis suæ quasi a quodam volatu sublimi cadaver mortalitatis nostræ conspexit in infimis, et sese de cælestibus ad ima submitit. Fieri quippe propter nos homo dignatus est, et dum mortuum animal petit, mortem apud nos, qui apud se erat immortalis, invenit. Sed hujus vulturis oculus fuit ipsa intentio nostræ resurrectionis: quia ipse mortuus ab æterna nos morte liberavit. Ille ergo perfidus Judæorum populus mortalem vidit: sed quod morte sua nostram mortem destrueret, minime attendit. Semitam igitur ignoravit avis, nec intuitus est oculus vulturis: quia etsi vidit eum, quem in morte tenuit, videre noluit, quanta vitæ nostræ gloria de ejus morte sequeretur. Unde ad crudelitatem quoque persecutio exarsit, verba vitæ percipere renuit, prædicatores regni cælorum, prohibendo, sæviendo, feriendo repulit. Vultur peccator prædam de aliena morte rapiens, ut in Levitico: *Vulturem et similem ejus ne comedas* (Levit. xi). Grues de propria voce nomen sumpserunt. Tali enim susurrant sono. Hæ autem dum properant, unam sequuntur ordine litterato. De quibus Lucanus: *Et turbata perit dispersis littera pennis*. Excelsa autem petunt, quo facilius videant, quas petunt, terras. Castigat autem voce, quæ cogit agmen. At ubi raucessit, succedit alia. Nocte autem excubias dividunt, et ordinem vigiliarum per vices faciunt, tenentes lapillos suspensis digitis, quibus somnos arceant. Quod cavendum erit, clamore indicant. Ætatem in illis color prodit: nam senectute nigrescunt. Grues quippe illos significare possunt, qui in cænobiis communiter viventes, unius tamen ductum sequi non spernunt, vigiliis exercent, et pro invicem solliciti nocturnos cantus in psalmodiis edere non segnes fiunt. Unde dicitur: *Grues una sequuntur et litterato ordine volant*. Ciconiæ vocatæ a sono, quo crepitant, quasi cicanæ, quem sonum oris polius